

— Хтео сам да вам пишем, кажем му ја, кад сте долазили на погреб Рамис-Даца. И рекох Малић-бегу једнога дана да вам испрати писмо у Обоке, па тако остаде. Рачунам: сиромах човек Дервиш Хима, да га не компромитујем.

— Што нисте? Ви знате да сам ја стари лаф.

— Бога вам, ваша је република претседничког типа. Али би се рекло да овде претседник има много више власти него у Северној Америци?

— Али ви сте новинар, господине.

— Да, да. Ја ћу сам одговорити на то питање.

Аћиф Љеш је најскромније обучен, најмлађи, а сви тврде да је најхрабрији био у наступању Тирани. И он има своје пратиоце. Био је прво у Скадру, сад је овде. Остало му неких седам, осам стотина наполеона на дугу код државе за исплату војника. Претседник нареди да му се исплати, те он оде министру финансија Мифиду Либохова.

— Нема, рече му овај. Изиђи напоље!

— Ја да изиђем напоље? А знаш ли ти ко је Аћиф Љеш?

— А знаш ли ти да сам ја министар?

— Ја знам у Албанији за Ахмет-бега и за Цена-бега. Него потписуј или нећеш устати са столице!

И потписа Мифид Либохова.

Сад то Аћиф нигде не прича, али се министар жалио, те се чуло.

Џевдет Ћамил-бега Баланца хтео би да буде негде полицијски писар. Па се жали:

— Министар обећао неком другом. А мени кажу: „Моли претседника и ако он нареди може да се промени.“ Треба ја сад да идем и да му сметам у толиком послу. Чудни људи! Ни жандарма не смеју да поставе, док не питају.

Међутим Џевдет има права на то место: био је у личној гарди претседниковој за време револуције.

Ево и два Дебарца. Дошли послом. Ибрахим Хамза Нури, који ми је чинио извесне услуге, тргује цревима. И сад би ја требао некако да порадим да се известан Јерменин, који се бави истим послом, удаљи из